

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE

VĚC BULENA proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 57567/00)

ROZSUDEK

20. dubna 2004

ŠTRASBURK

*Tento rozsudek se stane konečným za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.*

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Bulena proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, A. B. BAKA, L. LOUCAIDES,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
paní W. THOMASSEN, pan M. UGREKHELIDZE, *soudci*, a paní S. DOLLÉ,
tajemnice sekce,

po poradě konané dne 11. února 2003 a dne 30. března 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno na základě stížnosti (č. 57567/00) namířené proti České republice, kterou dne 22. května 2000 na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) podal k Soudu pan František Bulena (dále jen „stěžovatel“), občan České republiky.

2. Stěžovatele zastupuje pan M. Nespala, advokát zapsaný u České advokátní komory. Česká vláda (dále jen „vláda“) je zastoupena jejím zmocněncem panem V. Schormem.

3. Stěžovatel tvrdí, že mu bylo upřeno právo na přístup k soudu a že v souvislosti s prohlášením konkursu došlo k porušení jeho práva na pokojné užívání majetku.

4. Stížnost byla přidělena třetí sekci Soudu (článek 52 odst. 1 Jednacího řádu). V souladu s článkem 26 odst. 1 Jednacího řádu byl k projednání případu ustaven v rámci této sekce senát (článek 27 odst. 1 Úmluvy).

5. Dne 1. listopadu 2001 Soud pozměnil složení svých sekcí (článek 25 odst. 1 Jednacího řádu). Předmětná stížnost byla přidělena takto obměněné druhé sekci (článek 52 odst. 1).

6. Rozhodnutím ze dne 11. února 2003 prohlásil senát stížnost za částečně přijatelnou.

7. Po konzultaci se stranami senát rozhodl, že není třeba konat ústní jednání o merituu věci (článek 59 odst. 3 *in fine* Jednacího řádu); každá ze stran předložila písemné vyjádření ke stanovisku druhé strany.

SKUTKOVÝ STAV

I. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI PŘÍPADU

8. Dne 22. ledna 1999 podala Česká spořitelna ke Krajskému obchodnímu soudu v Praze návrh na prohlášení konkursu na majetek stěžovatele podnikajícího v oboru stavebnictví. Ve svém návrhu uvedla, že stěžovatel byl od roku 1998 v platební neschopnosti.

Dne 29. ledna 1999 byl návrh postoupen Městskému soudu v Praze jako soudu příslušnému k rozhodování ve věci.

9. Dne 28. června 1999 městský soud vyhověl návrhu České spořitelny a na základě zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, prohlásil na stěžovatelův majetek konkurs.

10. Dne 7. července 1999 podal stěžovatel odvolání s tím, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro prohlášení konkursu.

11. Dne 21. října 1999 Vrchní soud v Praze zamítl odvolání stěžovatele jako nedůvodné.

12. Dne 2. prosince 1999 podal stěžovatel zastoupený advokátem ústavní stížnost namířenou proti „usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. června 1999, kter Vrchní soud v Praze potvrdil svým rozhodnutím ze dne 21. října 1999“. V ústavní stížnosti uvedl, že jeho právo na podnikání zaručené v článku 26 Listiny základních práv a svobod bylo porušeno a že usnesení o prohlášení konkursu nebylo v souladu se zákonem, neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky. Stěžovatel tvrdil, že zmíněné rozhodnutí je svévolné a že správce konkursní podstaty nedostál své povinnosti pokračovat v hospodářské činnosti podniku. V závěrečné formulaci (petitu) své ústavní stížnosti stěžovatel uvedl: „Žádám soud, aby vyhověl mé stížnosti a zrušil rozhodnutí, na které si stěžuji“.

13. Ústavní soud dne 12. ledna 2000 ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou s tím, že ji nelze meritorně projednat. Ústavní soud shledal, že stěžovatel napadá pouze rozhodnutí městského soudu, ačkoli toto rozhodnutí bylo potvrzeno vrchním soudem, který rozhodoval o odvolání stěžovatele. S odkazem na svou judikaturu Ústavní soud vyslovil, že v první řadě mělo být napadeno rozhodnutí vrchního soudu: pokud by Ústavní soud rozhodoval pouze o napadeném usnesení městského soudu, usnesení vrchního soudu by pak zůstalo nedotčeno, což by bylo v rozporu s principem právní jistoty.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

14. Podle článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje Ústavní soud o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod.

15. Podle ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, se návrh na zahájení řízení (*ústavní stížnost*) podává písemně Ústavnímu soudu. Musí z něj být patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje, musí být podepsán a datován. Kromě těchto náležitostí obecné povahy má návrh dále obsahovat pravdivé vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se navrhovatel domáhá.

16. Podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ústavní stížnost oprávněna podat fyzická nebo právnická osoba, jestliže tvrdí, že zásahem „orgánu veřejné moci“ bylo porušeno její základní právo nebo svoboda.

Ustanovení § 72 odst. 2 upřesňuje, že ústavní stížnost lze podat ve lhůtě 60 dnů. Tato lhůta počíná dnem doručení rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

V souladu s ustanovením § 72 odst. musí být k ústavní stížnosti přiložena kopie rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

17. Podle ustanovení § 13 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, se usnesení o prohlášení konkursu vyvěsí toho dne, kdy bylo vydáno, na úřední desce soudu. Účinky prohlášení konkursu nastanou dnem vyvěšení usnesení.

18. Ve svém usnesení sp. zn. IV. ÚS 58/95 ze dne 15. ledna 1995 Ústavní soud mimo jiné uvedl, že smyslem a účelem ústavní stížnosti je napravit zásah orgánu veřejné moci do ústavně zaručených práv a svobod. Náprava je možná pouze tehdy, je-li Ústavnímu soudu dána možnost přezkoumat rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje.

19. V nálezu sp. zn. I. ÚS 89/02 ze dne 21. května 2002 Ústavní soud prohlásil, že jednou ze zásad soudní činnosti je předvídatelnost; účastníci řízení totiž mají právo očekávat, že soudy budou postupovat způsobem, který je vymezen zákonem a který vyplývá z okolností konkrétního soudního řízení. Dle názoru Ústavního soudu je úkolem soudů chránit základní práva a svobody, doslovné dodržování procesních podmínek příslušných úkonů by proto ve svém důsledku nemělo vést k nadměrnému formalismu a k vytváření neústavních překážek zamezujících přístupu k soudům.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

20. Stěžovatel namítá porušení svého práva na přístup k soudu, neboť Ústavní soud odmítl jeho případ meritorně projednat s odůvodněním, že ústavní stížnost byla namířena pouze proti rozhodnutí soudu prvního stupně. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na článek 6 odst. 1 Úmluvy, jehož relevantní část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech a závazcích (...)“

A. Argumenty stran

1. Vláda

21. Vláda odkazuje zejména na teorii petitu občanskoprávní žaloby, která spočívá v přesné formulaci toho, čeho se navrhovatel domáhá a o čem má soud rozhodnout. Tato teorie se uplatní rovněž v řízení před Ústavním soudem, který je tedy vázán petitem podané ústavní stížnosti a nemůže rozhodnout nad jeho rámec (*ultra petitem*). Z toho plyne, že Ústavní soud není oprávněn zrušit jiné rozhodnutí než to, jehož zrušení bylo skutečně navrhováno. Pokud by Ústavní soud zrušil i rozhodnutí dalších orgánů ústavní stížností výslovně nenapadených, tyto orgány by neměly postavení účastníků řízení a nemohly by se tedy k ústavní stížnosti vyjádřit. Ze zákona o Ústavním soudu navíc nelze dovodit, že by Ústavní soud byl vázán odůvodněním návrhu. Na odůvodnění ústavní stížnosti závisí pouze přesvědčivost ústavní stížnosti.

22. Vláda tvrdí, že Ústavní soud zpravidla neposuzuje úkony podle jejich označení, nýbrž především podle jejich obsahu. V daném případě vláda na základě několika bodů ve vyhotovení ústavní stížnosti tvrdí, že její obsah směřuje pouze proti usnesení městského soudu. Vláda zdůrazňuje, že pokud ústavní stížnost nesměřuje proti rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje (chybná formulace petitu), nejedná se pouze o vadu formální, nýbrž o skutečnost bránící meritornímu projednání věci.

23. Vláda rovněž připomíná, že stěžovatelé jsou povinni být před Ústavním soudem zastoupeni advokátem. Tato povinnost sleduje legitimní cíl, neboť se předpokládá, že profesionální právníci budou dodržovat požadavky zákona a ustálené judikatury a budou při sepisování ústavní stížnosti postupovat obzvlášť pečlivě. Vláda se proto nemůže ubránit dojmu, že tehdejší právní zástupce stěžovatele sepsal ústavní stížnost ledabyle a že nedodržení stanovených podmínek je přičitatelné právě jemu.

24. Vláda dospívá k závěru, že byla zachována přiměřenost mezi použitými prostředky (tedy uplatněním zásady, že Ústavní soud nemůže rozhodovat *ultra petitem*) a břemenem, jež bylo v zájmu dosažení legitimního cíle ve veřejném zájmu uvaleno na stěžovatele. Podstata práva na přístup k soudu tedy zůstala zachována.

2. Stěžovatel

25. Stěžovatel nemá v úmyslu polemizovat s vládou o teorii petitu a souhlasí s její argumentací, že ústavní stížnosti podané Ústavnímu soudu mají být připraveny odborně. S odvoláním na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 89/02 stěžovatel tvrdí, že Ústavní soud v daném případě postupoval značně formalisticky a že jej takto připravil o jakoukoli možnost přezkoumat okolnosti prohlášení konkursu. Stěžovatel tvrdí, že splnil veškeré formální požadavky, které zákon v případě ústavní stížnosti stanoví, a vyslovuje domněnku, že Ústavní soud hledal důvod, aby věc nemusel meritorně projednat.

26. Stěžovatel připomíná, že v označení ústavní stížnosti v chronologickém pořadí uvedl obě napadená rozhodnutí, a považuje za logické, že se jeho argumentace vztahovala k závěrům soudu prvního stupně, neboť odvolací soud tyto závěry pouze potvrdil. Z obsahu ústavní stížnosti proto jasně vyplývalo, co sleduje. Podle stěžovatele by byla situace odlišná, kdyby zcela opomenul zmínit rozhodnutí vrchního soudu.

27. Podle stěžovatele proto nebyla zachována přiměřenost mezi použitými prostředky a sledovaným cílem a jeho právo na spravedlivý proces bylo porušeno.

B. Hodnocení Soudu

28. Soud připomíná, že výklad domácího práva náleží v první řadě vnitrostátním orgánům, zejména soudům. Úloha Soudu se omezuje pouze na přezkoumání, zda jsou důsledky takového výkladu slučitelné s Úmluvou. To se obzvlášť týká soudního výkladu procesních pravidel. Účelem právní úpravy formálních náležitostí a lhůt, které je nutno dodržet při podání opravného prostředku, je zajistit řádný chod soudnictví a zejména zachování právní jistoty, která je jedním ze základních prvků právního státu.

29. „Právo na soud“, jehož součástí je právo na přístup k soudu, není absolutní a připouští jistá omezení, zejména pokud jde o podmínky přípustnosti opravného prostředku, neboť samotná jeho povaha vyžaduje právní úpravu na úrovni státu, který má v tomto ohledu určitý prostor pro uvážení (rozsudek ve věci *García Manibardo proti Španělsku*, č. 38695/97, § 36, ESLP 2000-II, a rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, č. 46129/99, § 47, ESLP 2002-IX). Tato omezení však nesmí omezovat přístup otevřený jedinci takovým způsobem či do té míry, aby bylo právo zasaženo ve své podstatě. Tato omezení jsou v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy pouze tehdy, pokud sledují legitimní cíl a pokud existuje rozumná rovnováha mezi použitými prostředky a sledovaným cílem (viz rozsudek ve věci *Guérin proti Francii* ze dne 29. července 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-V, § 37).

30. Dle Soudu z těchto zásad vyplývá, že jestliže právo podat opravný prostředek z pochopitelných důvodů podléhá zákonem stanoveným podmínkám, jsou soudy povinny při

uplatňování procesních pravidel zamezit jak nadměrnému formalismu, který by byl v rozporu se spravedlivostí řízení, tak přílišné volnosti, která by ve svém důsledku vedla k odbourání procesních náležitostí upravených zákonem.

31. V daném případě Soud shledává, že Ústavní soud posuzoval ústavní stížnost stěžovatele značně formálně. Soud se zejména domnívá, že jestliže byla ústavní stížnost namířena proti „usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. června 1999, které Vrchní soud v Praze potvrdil svým rozhodnutím ze dne 21. října 1999“, stěžovatel označil rozhodnutí o posledním prostředku tak, že jej Ústavní soud mohl vzít v úvahu. Jinak by tomu bylo, kdyby stěžovatel zcela opomenul toto rozhodnutí zmínit. Ze spisu navíc vyplývá, že v souladu s požadavkem ustanovení § 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu byla k ústavní stížnosti připojena kopie rozhodnutí vrchního soudu.

32. Soud se proto domnívá, že Ústavní soud se mohl vyslovit k meritu věci potud, pokud z ústavní stížnosti vyplývalo, které věci se týkala a co sledovala, a když rozhodnutí o posledním opravném prostředku bylo přiloženo.

33. Soud dále připomíná obecné pravidlo své judikatury, podle kterého je vždy nezbytné posuzovat řízení ve svém celku nebo, jak je uvedeno v nálezu českého Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 89/02 (třebaže bylo vydáno až po rozhodnutí ve stěžovatelově věci), že mají soudy postupovat způsobem stanoveným v zákoně, a „který vyplývá z okolností konkrétního soudního řízení“.

V této souvislosti je třeba uvést, že podle ustanovení § 13 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, nastanou účinky prohlášení konkursu dnem vyvěšení usnesení na úřední desce soudu bez ohledu na to, zda úpadce případně podá odvolání.

34. S ohledem na zvláštní okolnosti tohoto případu se Soud domnívá, že stěžovateli nelze vyčítat, že svou ústavní stížnost směřoval proti prvostupňovému rozhodnutí potvrzenému odvolacím soudem. Soud proto shledal, že na stěžovatele bylo uvaleno nepřiměřené břemeno porušující spravedlivou rovnováhu mezi legitimní potřebou zajistit dodržování formálních podmínek při podávání návrhů Ústavnímu soudu na straně jedné a právem na přístup k tomuto soudu na straně druhé.

35. Soud dospívá k závěru, že nadměrně formalistickým výkladem daného procesního pravidla, k němuž se Ústavní soud uchýlil, bylo stěžovateli upřeno právo na přístup k soudu (viz *mutatis mutandis* shora citovaný rozsudek ve věci *Zvolský a Zvolská proti České republice*, § 55).

K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM

36. Ve svém vyjádření ze dne 8. dubna 2003 stěžovatel znovu uplatnil stížnost týkající se údajného porušení jeho práva na pokojné užívání majetku z důvodu prohlášení konkursu, třebaže ji senát prohlásil za nepřijatelnou již ve svém rozhodnutí ze dne 11. února 2003.

37. Soud připomíná, že rozsah věci byl vymezen rozhodnutím o přijatelnosti. Z toho plyne, že není příslušný k projednání námitky týkající se článku 1 Protokolu č. 1; ta se totiž nachází mimo rámec, který byl vymezen rozhodnutím o přijatelnosti předmětné věci (viz *mutatis mutandis* rozsudek ve věci *Bezicheri proti Itálii* ze dne 25. října 1989, série A č. 164, § 27).

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

38. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

39. U hmotné škody odkazuje stěžovatel na znalecký posudek k prodejní hodnotě konkursní podstaty.

Z titulu morální újmy odpovídající ztrátě možnosti uspět v řízení před Ústavním soudem dále požaduje 2 milióny korun českých (Kč), tj. přibližně 62.500 euro (EUR). Podle stěžovatele spočívá tato újma především ve zhoršení jeho psychického stavu, v záporných dopadech řízení na nemoc jeho manželky, v jeho materiálních potížích a v nezdaru jeho obchodní činnosti.

40. Vláda uvádí, že za přijatelnou byla prohlášena pouze část stížnosti týkající se článku 6 odst. 1 Úmluvy; za daných okolností se vláda domnívá, že hodnota stěžovatelova majetku zahrnutého do konkursní podstaty není pro účely přiznání spravedlivého zadostiučinění z titulu hmotné škody relevantní.

U morální újmy vláda namítá, že mezi částkou požadovanou stěžovatelem a tvrzeným porušením práva na přístup k soudu neexistuje příčinná souvislost. Dle názoru vlády by v daném případě konstatování porušení představovalo dostatečné a přiměřené spravedlivé zadostiučinění.

41. Soud se domnívá, že základem pro poskytnutí spravedlivého zadostiučinění v daném případě je skutečnost, že stěžovatel nemohl využít svého práva na přístup k soudu, které je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. Soud nezjistil příčinnou souvislost mezi tvrzenou materiální a morální újmou a vysloveným porušením článku 6. Navíc Soud nehodlá spekulovat o výsledku řízení v případě, kdyby Ústavní soud přijal stěžovatelovu ústavní stížnost k přezkumu a vyhověl jí.

Z těchto důvodů tedy není v tomto případě náhrada škody odůvodněná; Soud se domnívá, že konstatování porušení je dostatečnou náhradou za případnou morální újmu způsobenou stěžovateli (viz *mutatis mutandis* rozsudek ve věci *Běleš a ostatní proti České republice*, č. 47273/99, § 76 a 77, ESLP 2002-IX).

B. Náklady řízení

42. Jako náhradu vnitrostátních nákladů a výdajů ve všech soudních řízeních souvisejících s konkursem požaduje stěžovatel částku 246.845,30 Kč (7.714 EUR); tato částka rovněž zahrnuje cenu za vypracování znaleckého posudku k hodnotě majetku spadajícího do konkursní podstaty a náklady za překlady a fotokopie. Jako náhradu výdajů v řízení před Soudem požaduje stěžovatel částku 50.000,- Kč (1.563 EUR), která odpovídá výši smluvní odměny jeho advokáta.

43. Vláda se domnívá, že většina zmíněných nákladů nebyla vynaložena ve snaze zabránit nebo napravit tvrzené porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy. Úmluva byla údajně porušena postupem Ústavního soudu, náhrada škody může zahrnovat pouze náklady a výdaje vynaložené před tímto soudem (jejich přesnou výši stěžovatel neprokázal). Vláda rovněž odmítá náhradu nákladů za vypracování znaleckého posudku, který nemá žádnou spojitost s řízením před Soudem, a dále náhradu nákladů vynaložených za překlad. K nákladům ve výši

50.000,- Kč (1.563 EUR) souvisejícím s řízením před Soudem vláda konstatuje, že z dokladů předložených stěžovatelem nelze dovodit, že by tato částka byla vynaložena přímo v řízení před Soudem.

44. Soud připomíná, že je-li konstatováno porušení Úmluvy, může stěžovatelům přiznat náhradu nákladů a výdajů vynaložených před vnitrostátními soudy ve snaze zabránit takovému porušení nebo jej napravit (rozsudek ve věci *Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku* ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36; rozsudek ve věci *Hertel proti Švýcarsku* ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka* 1998-VI, § 63). Dále je třeba prokázat jejich reálnost, nezbytnost a rozumnost jejich výše (rozsudek ve věci *Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 30, ESLP 1999-V).

Vzhledem k informacím, které má Soud k dispozici, a k výše uvedeným kritériím přiznává Soud stěžovateli jako náhradu nákladů řízení celkovou částku 1.300 EUR.

C. Úroky z prodlení

45. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu, že byl porušen článek 6 odst. 1 Úmluvy;
2. *rozhoduje* jednomyslně, že není příslušný k posouzení ostatních částí stížnosti;
3. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu, že konstatování porušení poskytuje samo o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za morální újmu, kterou stěžovatel utrpěl;
4. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 1.300 € (tisíc tři sta euro) z titulu náhrady nákladů řízení, která se převede na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení, a dále případnou částku daně;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 20. dubna 2004 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

V souladu s článkem 45 odst. 2 Úmluvy a s článkem 74 odst. 2 Jednacího řádu je k tomuto rozsudku připojeno odchylné stanovisko paní Thomassen.

J.-P. C.
S. D.

ODCHYLNÉ STANOVISKO PANÍ SOUDKYNĚ THOMASSEN

1. S lítostí se nemohu ztotožnit s názorem většiny, že stěžovatel neměl přístup k soudu ve smyslu článku 6 Úmluvy.

2. Ústavní soud, který není příslušný k rušení prvostupňových rozhodnutí, odmítl stěžovatelovo podání s odůvodněním, že se v petitu domáhal zrušení usnesení městského soudu, zatímco měl požadovat zrušení rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení.

3. S ohledem na skutečnost, že odvolací soud pouze potvrdil prvostupňové rozhodnutí, považuje stěžovatel tento přístup za nadměrně formalistický. Z obsahu jeho návrhu mimo jiné jasně vyplývalo, že požaduje zrušení rozhodnutí odvolacího soudu.

4. Ačkoli se stejně jako stěžovatel domnívám, že Ústavní soud postupoval formalisticky, nemohu souhlasit se závěrem většiny, že tímto postupem bylo porušeno právo na přístup k soudu, které stěžovateli zaručuje článek 6 Úmluvy.

5. V této souvislosti se domnívám, že je nutné odlišit tento případ od případu *Zvolský a Zvolská proti České republice* (rozsudek ze dne 12. listopadu 2002, č. 46129/99, ESLP 2002-IX), kde si Ústavní soud a Nejvyšší soud danou věc navzájem předávaly, než nakonec odmítly návrh stěžovatelů, aniž tito mohli jakkoli výsledek řízení ovlivnit.

6. V daném případě však stěžovatel, zastoupený advokátem, mohl v petitu své ústavní stížnosti výslovně navrhnout, aby Ústavní soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu. Takový krok by byl rozumný, stěžovatel ho však neučinil. Výsledkem bylo odmítnutí jeho ústavní stížnosti. Tento výsledek však dle mého názoru neznamená, že by stěžovatel byl zbaven přístupu k soudu. Článek 6 Úmluvy by neměl být interpretován ve smyslu povinnosti kteréhokoli ústavního soudu napravovat *ex officio* jakoukoli nepřesnost nebo písarskou chybu v petitu ústavní stížnosti.